

end de første, henstilles det at tilføje en Bestemmelse om Fritagelse for Stempel- og Tinglæsningsgebyr i Lighed med § 20 i Lovforslaget om en Boligbank. De nuværende Gebyrer, som endog er *dobbelte*, fordi Fritagelsesreglerne i Stempelovens § 144 er uanvendelige for moderne og socialt velordnede Selskaber, føles under de nuværende Dyrter som unødigt trykkende og som en Uretfærdighed i Sammenligning med Reglerne ved Statslaan til Byggeforeninger.

5. Bestemmelsen i § 3, andet Stykke om, at „Tilskud efter nærværende Paragraf vil ikke kunne ydes til Byggeforetagender, til hvilke der allerede er bevilget Tilskud i Henhold til Lov af 5. Februar 1918 eller Lov af 1. November 1918“, foreslaas udeladt. Det maa i adskillige Byggesager nærmest siges at være mere tilfældigt, om Tilskudene er søgt enten i god Tid inden Byggeforetagendets Begyndelse eller midt under dette eller ved dettes Slutning, idet kommunale Forhandlinger ofte har været afgørende for Udvælgelsen af Tidspunktet. Herved er der opstaaet en Række Uligheder med Hensyn til Tilskud til Byggeforetagender, som i Virkeligheden fuldføres paa samme Tidspunkter. Bortset herfra kan der sikkert ogsaa ofte være Grund til at yde forhøjede Tilskud til Boligselskaber, som efter en nyere Lovs Ikrafttræden fuldfører deres Byggeforetagende, idet disse ofte er kommen ind under betydelig større Udgifter, end de i sin Tid kunde forudse, og de oprindeligt tilsagte 20 pCt. Tilskud saaledes er ret utilstrækkelige. I saa Henseende behøver man kun at henpege paa den sædvanlige Klavsul, hvorunder alle Entrepriser for Tiden afsluttes, nemlig at Bygherren maa betale alle Stigninger i Lønninger og Materialer, ligesom den nuværende Lockout ogsaa vil skabe betydelige økonomiske Vanskeligheder uden Boligselskabernes egen Skyld. Vi tillader os derfor at anmode om, at Bestemmelsen maa blive slettet, og mener, at Staten fra sin Side vil være garderet ved Lovens Forudsætning om, at Kommunen skal yde ligesaa stort Tilskud, hvilket den næppe kan formodes at ville undtagen i samvittighedsfuld Erkendelse af Nødvendigheden heraf i de enkelte Tilfælde. I hvert Fald tillader vi os at henstille, at der aabnes Ministeriet en Adgang til at bøde paa Tilfælde, hvor Ulighederne i Tilskudene vil virke særlig grelle.

6. Endelig henstiller vi, at der i § 3 efter Ordene: „som ikke overstiger 15 pCt. af Ejendommens Skyldværdi“, tilføjes Ordene: „eller Anskaffelsespris“, og vi maa fra Boligselskabernes Standpunkt lægge overordentlig megen Vægt paa denne efter vor Mening ganske nødvendige Ændring.

Med Lovens nuværende Affattelse er det nemlig ret nødvendigt for Boligselskaberne at interessere sig for en høj Ejendomsskyld af Ejendommene. Tænker man sig et Boligselskab, som opfører en Ejendom af Anskaffelsesværdi $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., rammer man sikkert Lovtanken, naar man forudsætter, at der hertil gives Tilskud 30 pCt. af $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. = 450,000 Kr. Dette kan nu imidlertid ikke blive Tilfældet, medmindre Ejendomsskylden ogsaa bliver netop $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., men da Boligselskaberne beregner deres Leje til de billigst mulige Beløb og under Hensyn til Tilskudene, saa vil en Ejendomsskyldvurdering som Følge af disse sociale Hensyn kunne komme til at lyde paa en betydelig mindre Sum. Tænker man sig i det givne Tilfælde, at Ejendomsskylden ansættes til 1,050,000 Kr., nemlig Anskaffelsesværdien ÷ Tilskudet, hvad vel efter Lovens Forudsætninger burde være Maksimum, saa vil dette igen sige, at de offentlige Tilskud reduceres fra 30 pCt. til 21 pCt., hvilket jo ganske sikkert ikke er Lovgiverens Mening. Endnu mindre kan det være Meningen, at Boligselskaberne for at undgaa denne Kalamitet skal indlade sig paa at forcere Ejendomsskylden til en højere Sum end den rigtige og derved paadrage Boligselskabernes Medlemmer større aarlige Skattebyrder end andre Ejendomsbesiddere. Herved vilde fremkomme den Anomali, at af to ganske ens Ejendomme i samme Gade vurderes den ene Ejendom i det ovenfor givne Eksempel til 1,500,000 Kr. i Ejendomsskyld, medens en anden før Krigen bygget rimeligvis staar til ca. 650,000 Kr. Den nuværende Tilstand, hvor Ejendomsskylden lægges til Grund som det *eneste* afgørende Moment, frembyder paa dette Tidspunkt, da Ejendomsskyldens Ansættelse bevislig maa erkendes at frembyde store Vanskeligheder for Vurderingsmændene, efter vor Mening en stærk Anledning til at tage med største Lempelighed paa hele dette Forhold og navnlig til ikke ad kunstig Vej at forcere Ejendomsskylden for ganske enkelte Ejendomme langt op over Byens almindelige Niveau. Idet vi foreslaar nævnte Tilføjelse, vil